

lán. Ugy látszik
atosan van a te
sem férhet szó:
vény ellen, mert
földrajz. Hogy
g második fővá-
sillagászati inté-
os tudni való, de
? E célra vala-
t vagy valamely
névét szokás vá-
enyekből tapaszt-
kban beválik. —
kásához képest,
a embert, ha kis
hég oly parányi
y cím. A kiadó
a mind a mellett
fordulj a kiadó
B-ből való kiin-
N-be, de az M-be
halomra dönti.
— Záborszky
a »Kis Lap«-ba,
mit tudja azt p.
omi vagy löcsei
háznak melyik a
állítva azonban
unkája? — *Több*

9.

ak gyámolító-
ig és bessen 1 frt.
gyűjtése 5 frt.
ama 1 frt 4 kr.
ngusza 50 kr.
n Géza 10 kr.
ler Ella 26 kr.
z Miletta 1 frt)
«-ából vett
nyekép 5 frt.
: Bróz Hermina
ér Giza, Béla

« ezimü napi-

kegyes ada-
orgó bácsi.thenaeum épület.
dapesten.

KIS LAP

JÁTÉK UTÁN. (Lásd a 311. lapon.)

XX XIV. kötet, 20. szám.

Ara negyedévre 1 frt 40 kr.
Megjelen hetenkint egyszer, 16 oldalon.

1888. május 13-án.

A SZÜRKE HÁZ.

— Elbeszélés számos képpel. —

(Folytatás.)

BENCZIKÉNEK ez a nagy meglegedése épenséggel nem illett bele a Rudi tervébe, mert ő épen az ellenkezőt várta. Egészen más volt az ő célja, mikor kis öcssét behívta oda a mezőre a lovakhoz. Mikor látta, hogy az ijesztgető históriák, melyeket Benczikének a lovakról és puskákról elmesélt, kárba veszték s a csökönyös kis fiu semmikép sem akar a pusztá szóra megijedni, azt eszelte ki, hogy majd megijeszti igazán, még pedig azzal, hogy felülteti a lóra; ettől Benczike bizonyosan úgy megszeppen, hogy mindjárt sikoltozni fog és többé soha sem jut eszébe, hogy lovat, puskát kívánjon magának.

De ime, most Benczike ott ül a ló hátán, megkapaszkodik a ló sörényébe és olyan vig és elégedett, hogy esze ágába sem jut ijedezni. Már ez így nem jól van; így csak még inkább kívánni fogja, hogy legyen neki magának lovacskája. Csakugyan: ezt kezdte is emlegetni.

— Jaj de jó lesz az, mikor nekem magamnak is lesz lovacskám! Olyan pompás itt ülni!

Rudi egy pillanatra boszusan huzta össze a homlokát.

— Csakhogy te még azt nem tudod, mondá. Most a ló nyugodtan áll, hát nem tudod, mi az a lovaglás. Így nem nagy mesterség megülni. De ha egyszer megindul és vágtat. — az már egészen más.

— Azt szeretném én! De mikor nem mozdul!

A jámbor igavonó lónak valóban semmi kedve sem volt a vágtatásra. Ő most pihenni, legelészni akart s ha az a kis fiu ott ül a hátán, hát tessék neki; de a nyargalás különben sem volt az igás ló mestersége, ezért csak nagy lassan tett egy-egy lépést, beleharapott a kövér fübe és rá sem hederített lovasára.

Benczike mindinkább neki bátorodott. Kicsi kurta lábai sarkaiival ütögette a ló oldalait, csakhogy nem volt sarkantyuja s így a ló meg sem érezte; vagy talán tudta az okos állat, hogy jobb lesz erre nem ügyelni. De Rudi annál inkább boszankodott, minél vigabban ült a bátor kis vitéz ott a ló hátán. Semmikép sem birta elviselni azt a gondolatot, hogy Benczike végre is kifog rajta. Megfelejtkezett minden jóról, meg arról a sok szép ígértről, melyet a beteg mamának tett; csak a maga önző kívánságára gondolt.

— No megállj, Benczi, majd fogsz te mindjárt nyargalni! Mindjárt kigyógyítom én ezt a lovat a lustaságból!

Ezzel vesszőt tört le egy bokorról és rávágott a lóra.

A ló szinte meglepetve abba hagyta a legelést és gyorsabb léptekkel odább indult. Benczike erősen belefogózott a ló sörényébe s most már nem találta olyan bátorságosnak a dolgot; de azért nem szólt semmit, mert az már csak nem volna szép, ha mindjárt megijedne. Csak azért sem ijedt meg.

Rudi utána futott a lónak s másodszor is, harmadszor is mind erősebben rávágott a vesszővel. Már ennek fele sem volt tréfa, a ló megvadult és prüsz-

kölve, ágaskodva, rugdalózva sebes futásnak eredt.

— No most majd elmegy a kedve a lovaglástól, tudom! gondolá Rudi megelégedve.

Abban nem is csalódott, hogy Benczikének nagyon elmúlt a kedve az ily lovaglástól. Csakhogy Rudinak a nagy megelégedése hamar elmúlt. Mert a mint a szilajon vágatató ló után pillantott, egyszerre csak azt látta, hogy Benczikét nem látja. Erre azután oda lett az öröme. Benczike lebukott a lóról, az bizonyos... de nem látni sehol... nem állt fel... talán bizony baja történt, nyakát szegte...!

Szinte a vér is elhült Rudiban. Hissen nem akarta ő Benczike veszedelmét, csak meg akarta kicsit ijeszteni. És ha most nagyobb baj volna!

— Benczi! Hol vagy? kiáltá remegő hangon.

De Benczi nem felelt. Rudi dobogó szívvel futott abban az irányban, a merre a ló vágatott volt s egyszerre ott látta Benczikét, mozdulatlanul elterülve a földön, sápadtan, behunyt szemekkel. Letérdelt hozzá és élesztgette (Lásd a képet a 308. lapon.) de hiába. Benczike nem mozdult.

— Benczi! Kelj fel no! Mi a bajod? Nagyon megütötted magadat? Szólj hát!

De a kis fiu bizony nem szólt, nem is mozdult. Hiába rázta, szólítottatta, nem ért az semmit. Hideg veritek tört ki a Rudi arcán. Észébe jutottak a saját kigondolt házi történetei... hátha Benczike csakhogy ugyan úgy járt... a fejére esett és agyonütötte magát! Most mit tegyen? Hogy

jelentse ezt otthon? És hogy fog majd a mama szemei elé lépni!

Még meg sem tudta ezt mind jól gondolni, mikor gyors léptek zaja hallatszott s a szürke öreg ember termett ott. Rudi remegve pillantott fel s hebegve mondá:

— Én... én... ezt nem akartam!... Oh... talán nem halt meg!

— Adja Isten, hogy ilyen szerencsétlenség ne legyen belőle, szólt az öreg ur szigorú hangon. Láttam ablakomból, mint ültetted föl a kis fiut... siettem ide... de már későn... Mit fog a mama mondani! Hogy fogsz az emberek szemébe nézni, ha megölted a testvéredet?

Az öreg lehajolt, megtapogatta az alélt kis fiut, aztán nem szólt többé egy szót sem, hanem ölébe emelte Benczikét és gyorsan elvitte, egy pillantásra sem méltatva többé Rudit. Vitte be a szerencsétlenül járt kis fiut a házba, mely szerencsére nem volt nagyon messze.

Rudi meredten nézett utánuk, a mig csak látta őket. És még azután is jó ideig mozdulatlanul állt ott, mintha a földre gyökereztek volna a lábai. A feje zúgott; azt sem tudta, ébren van-e vagy csak gonosz álom üldözi. Mert olyan borzasztó szavakat mondott az a szürke öreg ember!

»Hogy fogsz az emberek szemébe nézni, ha megölted a testvéredet!«

Igen, megölte! Azt a kedves, vidám bohó kis Benczikét, azt a kis fiúcskát, a kit mindenki annyira szeretett, a ki őt is annyira szerette. És ő gonoszul, ravasz, álnok módon veszedelembé csalta csupa irigységből, csupa önzésből. Pedig szentül

megígérte a mamának, hogy jó lesz és hogy különösen Benczikét nem fogja veszedelmes játékokra csábítani. Ez pedig már nem is játék volt, hanem gonoszság. Hogy térhetne még valaha a mama elé?

— Nem is megyek én többé vissza! Elbujdosom világgá, soha sem látnak engem többé! Ugyis kiüznének ... soha sem tudnék többé a szemökbe nézni... inkább mindjárt el is bujdosom!

Lecsüggesztett fejjel, könnyes szemekkel, sápadtan indult meg. Nem igen messze volt az erdő, oda igyekezett. Ott aztán nem talál rá senki.

Hamar eljutott az erdőbe és szinte örült, mikor bent volt a sűrűségben. A hűvös árnyék jól esett neki, mintha enyhítette volna kábultságát. Mert úgy zavargott az agyveleje, hogy néha alig tudta, mit is gondol, hol jár és miért. De csak ment

folyvást, a mily gyorsan csak birt, nehogy utól érje valaki, ha el akarnák fogni.

Forró nyári idő volt és a gyors járásban még a fák közt is kimelegedett, szinte csorgott róla a verejték. Egy kis forráshoz ért, letérdelt és mohón ivott belőle, aztán belemártotta zsebkendőjét és megáztatta a forró fejét. Erre kissé könnyebben lélekzett, szemei előtt nem volt olyan zavaros minden. Újabb erővel folytatta utját, maga sem tudta hová és merre, csak

ment mindig előre. Néha össze rezzent, mikor az erdő mély csöndjében valami nesz hangzott; maga sem igen tudta, mitől fél — de aztán csak még gyorsabban futott, a mennyire a sűrűségben lehetett. Nem ügyelt sem a madarak vig zenélésére, sem a fákon ficzánkoló mókusokra, tulajdonképen nem is gondolt semmi egyébire, csak arra, hogy mentül távolabbra kell jutnia attól a helytől, a hol Benczikének halálos veszedelmét okozta.

Sokáig bolyongott így, maga sem tudta volna megmondani meddig, azt sem, hová is jutott. Olyan boldogtalan volt, hogy gondolkodni sem tudott és addig futott, mignem végre teljesen kimerülve roskadt le egy nagy fa tövébe. Odatámasztotta a fejét a fa törzséhez és pihenni akart. Nagy kimerültségében hamar el is aludt, (Lásd a képet a 309.

... ÉLESZTGETTE. (Lásd a 307. lapon.)

lapon.) csakhogy most még az álom sem hozott neki nyugodalmat. Mert hát úgy van az, hogy csak annak van boldog, édes álma, a kinek nyugodt és tiszta a lelki ismerete. A kit ébren lelki furdalás marczangol, annak kint hoz az álom is.

Rudi is zavaros, kinos álmokképekkel küzdött. Azt álmodta, hogy otthon van Teréz néninél és épen lefekvésre készülnek, mindnyájan együtt vannak, csak Benczike hiányzik... és mindnyájan ke-

resik Ben
Matild
mondja:

— C
őreg ur
gyek a sz
Azt
kérdzete

—
tudja a s
ezike?

És ő r
lelni, m
hogy a
valóban
hová le
Hiszen ő
ölben v
dent tud
tott és e
dani M
szonyna
a mamá
ma talá
olvassa,
fia meg
kat. Ez
megeng
kell, ho
jen a sz
embert.
történe
ment, g
hogy ne
kezett,
sze vol
szomsz
gas tor
eljutott

reszik Benczikét, de nem találják, aztán Matild kisasszony egészen nyugodtan mondja:

— Oh, én nem félek... a szürke öreg ur bizonyosan tudja, hol van; megyek a szürke urhoz a szürke házba.

Aztán a kis Szidike jött hozzá és kérdezte:

— Mit gondolsz Rudi, csakugyan tudja a szürke öreg ur, hová lett Benczike?

És ő nem mert felelni, mert tudta, hogy a szürke öreg valóban tudhatja, hová lett Benczike. Hiszen ő vitte el... ölből vitte el, mindent tud, mindent látott és el fogja mondani Matild kisasszonynak, ez megírja a mamának és a mama talán belehal, ha olvassa, hogy egyik fia megölte a másikat. Ezt nem lehet megengedni, sietnie kell, hogy előbb ér-

jen a szürke házhoz és megkérje a szürke embert. Ne, ne mondja el azt a borzasztó történetet! És Rudi meg is indult... ment, gyorsan ment, de olyan sötét volt, hogy nem látta az utat és bármint igyekezett, nem jutott előre. Roppantul megszese volt az a szürke ház, pedig csak a szomszédban volt... ott világított a magas torony sok ablaka... És végre, végre eljutott ahhoz a rácsos kapuhoz; de amint

oda ért, belőlről az öreg szürke ember kemény, haragos hangja hallatszott:

— Ide csak az léphet be, a ki érdekes reá. Hát te érdekes vagy-e? Mersz-e valakinek még a szemébe nézni és akarod-e látni testvéredet?

Erre úgy megijedt, hogy fölébredt. Szinte örült, hogy csak álom volt.

De azután, a mint föleszmélt és körül nézett, megint inkább azt szerette volna,

hogy az álom lett volna igaz. Olyan nehéz, kábult volt a feje, úgy össze keveredtek a gondolatai, olyan betegnek érezte magát... és most itt van a sűrű erdő közepén egyedül, elhagyatva. Próbálta biztatni magát, de hiába! Nem tagadhatta saját maga előtt, hogy fél, remeg ebben a nagy csöndben, ebben a teljes elhagyottságban. Akár arra gondolt, ami eddig történt, akár arra, a

mint most itt az erdő mélyén elhagyottan bolyong: egyaránt hideg borzongás futott rajta végig. Nem volt többé az a hetyke, találékony fiú; nem tudta, mihez fogjon. Szívesen találkozott volna még a szürke öreg emberrel is, akárkivel, csak szólhatott volna valakihez.

De ezt hiába kívánta. Az erdő sűrűjében nem járt senki; magának köszönhetette, hogy oda bolyongott; most már

... EL IS ALUDT. (Lásd a 308. lapon.)

viselnie kellett a tette következményeit. A mennyire zavaros gondolatai engedték, megpróbálta kieszelni, mitevő legyen már most?

— Itt nem maradhatok... ki kell jutnom az erdőből... nem sokára esteledni fog... mit csinállok, ha itt ér az éjszaka?

Talpra állt és megindult, de már nem csak a feje volt nehéz, hanem a lába is. Egész testében borzongott és mégis melege volt, szomjazott, de most nem akadt forrásra.

— Igyekezni kell valami utra kijutni, akkor majd csak kiérek valahová, a hol emberek laknak, talállok jó emberekre, a kik befogadnak éjszakára.

Meg-megbotolva, támolyogva vánszorogott odább. Merre ment, nem tudta, mert soha sem járt még ebben az erdőben. Itt-ott valami gyalog ösvényre is talált, de alig ment rajta pár perczig, már vége szakadt az ösvénynek. Nem lehetett kétsége, hogy eltévedt az erdőben, innen nem talál ki.

— Oh Istenem, mi lesz belőlem! sohajta remegve. Oh, mért is voltam olyan gonosz! Ugy félek...! Ha a mama itt volna... akkor nem félnék...! Oh kedves, jó mamám! Ő talán meg is bocsátana

nekem... más nem, de ő talán megbocsátana... ő mindig olyan jó volt... és én olyan rossz voltam... pedig megígértem, hogy nem viszem bajba Benczikét... és most Benczike talán már meg is halt! Szegény Benczike... szegény kedves Benczike, oda adnám neki a lovat, meg a puskát... akár száz lovat és puskát is, csak ne történt volna semmi baja. Oh, milyen sötét van itt... hogy zugszak azok a falevelek!

Rémült és ijedezett attól amit más-kor nagyon szépnek és kedvesnek talált volna. A feje pedig mindinkább kábult, már alig látott és csak alig-alig birt odább vánszorogni. Egyszerre össze rezzent, nem is ok nélkül, mert valaki válon fogta s a mint hátrapillantott, egy hatalmas természetű, kemény, mogorva képű nőt pillantott meg, ki így szólt:

— Hozzám indultál, ugy-e? Itt az én erdőmben nem jár más, mint a ki engem keres.

— Én... én nem tudom... hebegé ijedezve Rudi.

— No's, majd megtudjuk. Annyi bizonyos, hogy aki ide jön az én háta-romba, annak számolni kell róla. Most velem jössz!

Ezzel megfogta a Rudi kezét és

... VITTE MAGÁVAL. (Lásd a 311. lapon.)

vitte a m
a képet a
ijedelem u
oda volt,
magát e
örült, ho
Mindegy.

U GY

Ma

Ve

Ma

A

S

KALA

hogy e
ugyanc

*) F
élet jele
ves ifjus

vitte a megszeppent fiut magával. (Lásd a képet a 310. lapon.) Rudi pedig, az első ijedelem után, nem is igen bánta. Annyira oda volt, olyan szerencsétlennek érezte magát elhagyottságában, hogy szinte örült, hogy akadt valakire, aki vezeti. Mindegy, akárki.

(Folytatása következik.)

JÁTÉK UTÁN.

(Képpel a czimlapon.)

UGYANCSAK kimelegedtünk
A hanczurozásban —
Már most, édes, pihenhetünk
A lugas árnyában.

Vegyük elő képes könyved,
Lapozgassunk benne;
Madárkáit, virágait
Nézezzük rendre.

A könyvünkben festett madár,
Festett virág látszik —
S felettünk az élő dalol,
S az élő virágzik.

KALANDOK AZ ÖSERDŐBEN.

— Elbeszélés képekkel *) —

ESSZI földön nem volt boldogabb fiu, mint Jack, (olvasd Dzsak) a fiatal Gedney Jack. Az igaz, hogy egy szomszéd tanya kivételével ugyancsak messze földön épenséggel nem

*) Ez érdekes leírást és rajzokat az amerikai élet jeles rajzolójának, Ellis Edvárdnak, a hírneves ifjusági írónak munkája után közlöm.

F. B.

is volt ilyen forma fiu, de még kisebb sem és nagyobb sem. De mindegy, ha volt volna is, már boldogabb nem lehetett volna, mert Jack betöltve látta régi kívánságát: születése napjára szép puskát kapott, valóságos, igazi puskát. Ez pedig azt jelentette, hogy ámbár épen csak ma lett tizenhárom éves, most már egész legény-számba megy, most már egymaga is járhat, a merre tetszik. Nem kell a ház környékén ögyelegnie, ha édes atyja valami okból nem viheti magával.

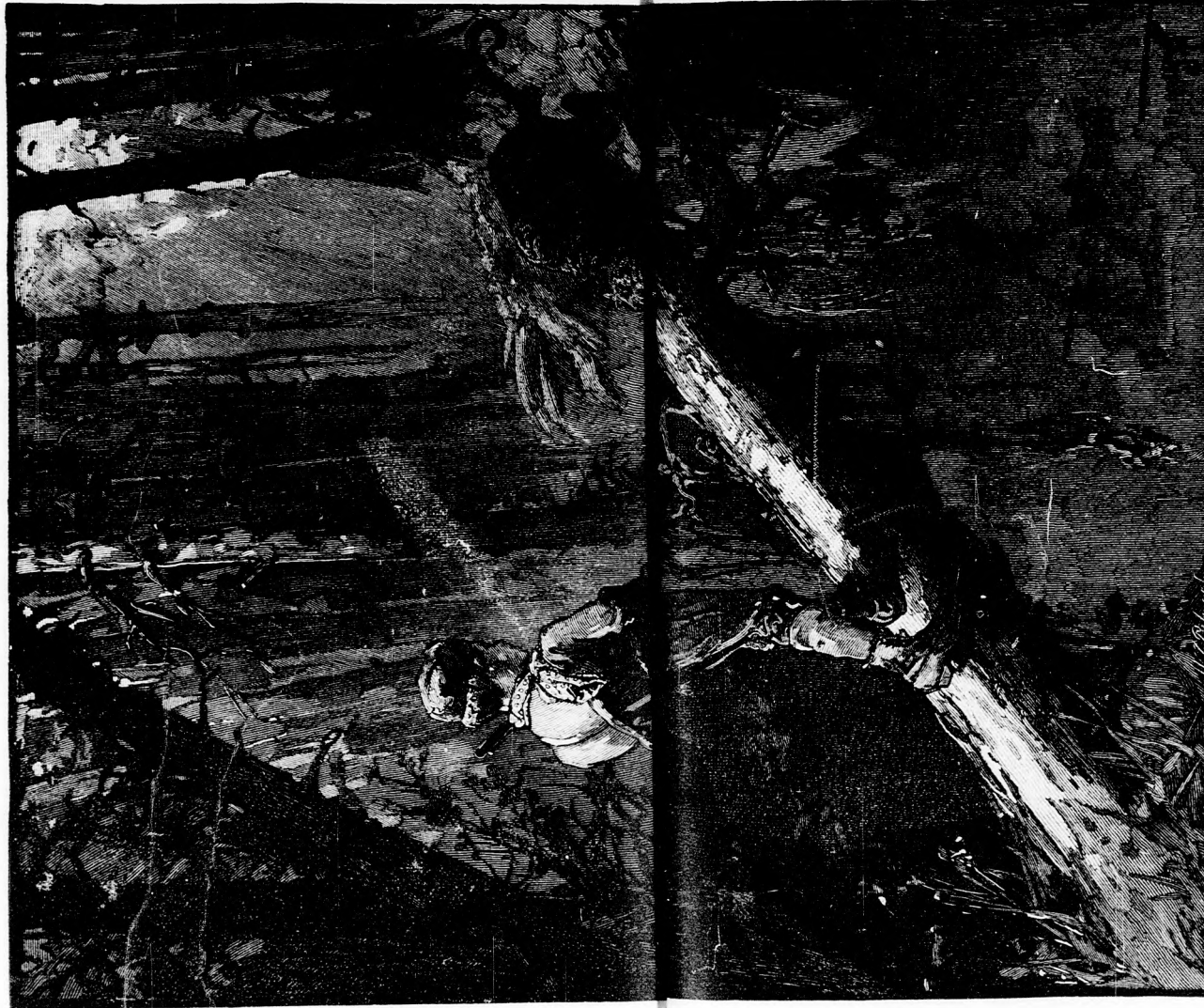
Mert a hol a Gedney család lakott, az nem volt valami nagyon bátorságos vidék. Amerika őserdeinek közepén volt az, messzire minden falutól, várostól. Egy csapat bátor ember vándorolt oda, hogy magának új hazát, új tüzhelyet teremtsen. Minden család ott telepedett le, a hol legjobban megtetszett neki és így ugyancsak messzire estek egymástól; az öreg Gedney tanyája is jó félórányira volt a legközelebbi szomszédjától. Köröskörül mértföldekre rengeteg őserdő terült el, melyben a bátor európai emberek előtt csak kétféle vadak jártak: a négylábu fenevadak és a vörösbőrű indiánusok. Amerika ősi lakosai, kik boszus haraggal nézték, mikép jön egyre több és több fehér bőrű európai ember azokba a hatalmas rengeteg erdőkbe, melyekben addig egyedül a vörös bőrűek voltak az urak. Nem is tágitottak könnyen, hanem megtámadták a fehér bevándorlókat és véres harcok folytak a fehér és vörös bőrűek közt.

De erről olvashattok bőven azokban az érdekes könyvekben, melyek arról szólnak, hogy az európai emberek mikép

foglalták el Amerikát és mikép telepedtek ott le, mikép teremtettek dusan fizető szántóföldeket a vadon őserdők helyén, mikép lett az egyes házikók-ból falu, aztán idővel szép nagy város. A Gedney család is azok közül való volt, melyek először törtek utat a rengetegbe. Az öreg Gedney még épen nem volt öreg ember, hanem java korabeli izmos, bátor férfiú, a ki soha nem ijedt meg sem nehéz munkától, sem nagy veszedelemtől. Ott az ősvadon közepén tágas házat épített és udvarát körülkerítette erős kerítéssel, melyen se fenevad, se gyilkos szándéku vörös indiánus nem hatolhatott be. A ház közelében voltak a szántó földjei s azokon túl terült el a rengeteg őserdő.

A házban az anya, Jack édes anyja, végezte a dolgot, kint pedig Gedney dolgozott, szántott-vetett, és ha elkészült a dolgával, fogta a puskáját és ment az erdőbe vadászni. Jack pedig hol az édes anyja, hol az apja mellett töltötte idejét. Anyja tanította olvasni, írni, számolni és tanította más hasznos ismeretekre is. Jack örömmel tanult; de ép oly örömmel sietett aztán atyjához és segített neki munkájában vagy kísérté az erdőbe vadászatra. Apja pedig, a mikor csak lehetett,

magával vitte, és mikor Jack tiz-tizenegyes éves volt, néha az apja puskáját is kezébe kapta, hogy löni megtanuljon. Ezt már

aztán igazán szerette és csakhamar bizonyította, hogy legalább is olyan jó puskás lesz, mint az apja.

Pedig az apja olyan vadász volt, a kinek nem egyhamar akadt párja. Ha egyszer puskájával ráczélezott valamire,

a Jack kezében, ámbár Jack ugyancsak izmos fiú volt.

— Ha látom, hogy jól figyelsz arra amire tanítalak, akkor jövő születésnapodra kapsz olyan puskát, mely neked való. Szólt egy napon atyja.

Jack még ilyen figyelmeztetés nélkül is megtette azt és jól eszében tartotta, amit atyjától látott, hallott, mikor együtt barangoltak a sűrűségben. Ilyenkor atyja ilyenformán beszélgetett:

— Ne felejtsd soha, hogy mihelyt az udvarunkból kilépünk, úgy vagyunk, mintha ellenség földjén járnánk. Ellenségeink a ragadozó fenevadak és a vörös bőrűek. Ha nem látjuk is, mindig készen kell lennünk, hogy itt ólalkodnak és egyszerre csak elénk toppannak vagy lesből, hátulról megtámadnak. Azért nemcsak előre kell nézegetni, hanem oldal és hátra felé is. Az ismeretlen zajra, ha csak egy kis nesz is, figyelni kell. És ha csakugyan veszedelem közeledik, akkor legelőször is nem szabad megijedni, mert a ki megijedt, az már nem tudja jól, mit tehet legokosabban. Pedig ésszel, okossággal nagy bajból is kimenekül a bátor ember.

... UGRÁSRA KÉSZÜLT. (Lásd a 316. lapot.)

azt le is lőtte. És nagy öröme telt benne, mikor látta, hogy fiának is olyan biztos a szeme. Csakhogy a puska nehéz volt még

Ezeket mondva, az apa egyuttal meg-

mutatta fiának, hol és mire kell vigyáznia, megmagyarázta neki a gyanus jeleket, megtanította mindenféle fogásra, mikép lehet az ellenséget kijátszani.

— Arra is kell ügyelned, hogy soha sem szabad hirtelenkedni, a fegyvert pedig mindig készen kell tartanod. A lövés után meg sem szabad mozdulni, a míg a puská ujjra meg nincs töltve.

Ezeket és efféléket hallott, tanult Jack sokszor és csak az volt hátra, hogy meg is mutathassa, milyen jól figyelt atyja oktatásaira. És ezért volt olyan boldog, mikor megvirradt a születése napja és megkapta az ígért puskát.

Szép puská volt, jóval könnyebb, mint az apáé, de azért igazi, jó puská. Volt hozzá puskapor tartó és golyótáska is.

— Tied lesz, a meddig érdemes leszel rá, mondá az apa. Ezzel most már egymagad is mehatsz az erdőbe. Meglátom, jól tudod-e hasznát venni. Most próbáljuk meg, jól lő-e.

Kimentek az erdő szélére, ott szétnezegettek, van-e valami lelőni való. Nem messze néhány mókus ugrált a fákon. Ezeket a nyugtalan, ürge állatokat nem épen könnyű lelőni.

— Látod amott azt a feketét? Azt lődd le!

Az apa, mialatt ezt mondta, egészen nyugodtan levágott egy közeli bokorról egy jókora vesszőt. Jack látta ezt, gyanította is, mire való, de egy csöppet sem zavarodott meg. Egy pillanatig célzott, lőtt és a mókus nagyot zuhanva esett le a fáról.

— Jó lövés volt. Hozd ide azt a mókust.

De Jack nem mozdult. Nyugodtan leeresztette a puskáját, elővette a port, golyót és megtöltötte fegyverét. Csak mikor ezzel elkészült, akkor indult a zsákmányért. Atyja elégedetten mosolygott, mert egy kicsit tartott tőle, hogy a fiu, a jó lövés fölötti örömeiben, elfelejti a sokszor hallott szabályt. Akkor pedig azzal a vesszővel kapott volna egy kis emlékeztetőt. De hát nem volt rá szükség. Csak-hogy még egy második próbát is meg akart az apa kísértetni.

— Nézd, amott ugrál még néhány mókus; azt a legkisebbiket lődd le.

Ezt könnyebb volt kimondani, mint megtenni. Mert ugráltak ám azok a mókusok csakugyan, még pedig hogy! A lövés durranásától megriadva, eszeveszeten menekültek s villámgyorsan ugráltak a fák ágai közt és egyik fáról a másikra. Jack egy pillanatra megállt, aztán gyors lépésekkel ment előre, lehetőleg zajtalanul. Ezalatt sokszor látta a lelövésre kijelölt mókust, de még csak nem is célzott rá; bizonyosan el is hibázta volna. Pár percz múlva azonban, mivel ismét csönd volt, a mókusok megnyugodtak s ekkor Jack hirtelen fölemelte puskáját és lőtt, és a második mókus is leesett.

Az öreg Gedney meg volt elégedve. De azért egészen nyugodtan és látszólag közönyösen így szólt:

— Jól van. Megtarthatod a puskát, járhat, a merre tetszik.

Ezzel ott hagyta és ment a magadolga után, Jack pedig csak annyit kiáltott utána:

— Atyám, elnézek Burtonékhoz.

— Nem bánom.

Burtoné szédok. Jó szintén erdő alig volt nyoma valami gyalog szédok néha hoz. Burtonéban éltek, az tonnak két fi egy leánya, voltak, min alább is olya tőlük, hogy és György p Jack is kap mulathattak legelőször i tudassa velő nek együtt egymaga ne merte az irá volt barátá Jack puská

— Ho vadászni, s

— Ki kapálással,

Mert találta őket

— Se kedvűen.

Hozta Burton m keményen mert mire a kiszabot nyáján jól puskáját,

Burtonék voltak a legközelebbi szomszédok. Jó félóránnyira volt a tanyájok, szintén erdőség közepett és utnak bizony alig volt nyoma is. Csak itt-ott látszott valami gyalogösvény-féle, a merre a szomszédok néha-néha ellátogattak egymáshoz. Burtonék és Gedneyék jó barátságban éltek, az öregek is, a fiatalok is. Burtonnak két fia volt, Vili és György, meg egy leánya, Ruth. A fiuk nagyobbak voltak, mint Jack, ki azonban volt legalább is olyan erős és csak azt irigyelte tőlük, hogy nekik már van puskájuk; Vili és György pedig őszintén kívánták, hogy Jack is kapjon puskát, mert csak így mulathattak igazán jól együtt. Jack tehát legelőször is pajtásaihoz sietett, hogy tudassa velök a jó hirt. Most már mehetnek együtt vadászatra. Először indult egymaga neki a rengetegnek, de jól ismerte az irányt és rövid idő múlva ott volt barátainál. Ezek is megörültek a Jack puskájának.

— Holnap majd kimegyünk együtt vadászni, szólta Vili.

— Ki ám, ha ma elkészülünk a kapálással, mondá az öreg Burton.

Mert éppen a mezőn, munkában találta őket Jack.

— Segítek én is, mondá Jack jókedvűen.

Hoztak neki is kapát és az öreg Burton meg a három fiu ugyancsak keményen dolgozott. De volt is látszatja, mert mire esteledni kezdett, készen volt a kiszabott munka. Ekkor aztán mindnyájan jól megnézegették a Jack szép új puskáját, dicsérték, hogy derék, jó fegyver

s Jack vidáman indult haza felé, vállán kedves puskájával.

— Kár, hogy valami jóféle vad nem akad utamba. Kétszer már löttem, hadd lőnék hármat az első napon. De hiába nem pocsékolom a puskaort.

Ilyen formát gondolva ballagott odább. Ragyogó hold világított s így nem volt sötét, nem tarthatott attól, hogy eltéved az erdőbe. Nem is sietett valami nagyon, ámbár tudta, hogy a séta itt nem éppen bátorságos, kivált este, mert ragadozó fenevadak és vörösbőrű indiánok is kóborolnak erre. De éppen azért nem sietett, mert tudta ezt. Lassan, zajtalanul lépegetett, mint ezt megszokta, mikor atyjával járt így este az erdőben. Csendesen, lassan menve, biztosabban meghallhatott minden neszt.

Sokáig nem hallott semmit. Már körülbelül fele utján volt, mikor egyszerre olyasmit vélt hallani, mintha valaki jönne utána. Megállt, hátra tekintett, de nem látott senkit, semmit. Odább ment s ekkor újra hallotta a halk neszt a háta mögött. Ujra megállt, újra szétnézegett, de hiába. Most már vigyázni kell.

— Az bizonyos, hogy valaki vagy valami jön utánam, még pedig lappangva meg akar rohanni. Vagy vörösbőrű, vagy fenevad. No csak jójjön, állok elébe. Majd meglátjuk, ki bánja meg.

Ép oly nyugodtan, csak hogy még ovatosabban ment tovább, a puskát pedig leemelte a válláról és lőésre készen tartotta.

— Talán még rákerül a sor harmadik lőésre.

Néhány perczel később meggyőződött, hogy arra nemcsak talán, hanem bizonyosan kerül a sor. Mert amint egyszer, épen sötétes helyen állva, ismét hátra pillantott, egy a holdtól megvilágított tisztáson végre egészen jól láthatta, ki lopózik utána.

Egy hatalmas puma vagy más néven az amerikai leopárd volt az. Körülbelül hatvan-hetven lépésnyire lehetett. A mint a fiu megállt, a fenevad is megállt és lelapult a fübe. Mert szokása, hogy lopva közelíti meg áldozatát és csak akkor ront merészen elő, mikor egy ugrással rajta teremhet zsákmányán.

Jack jól látta és, mi tagadás benne, megdobbant a szive. Egy pillanatig mozdulatlan maradt, hogy meggondolja, mit kell tennie. Már ennek a fele sem tréfa. Még ha világos nappal volna, hagyján... de ha a fenevad épen valamely sűrű sötétes helyen támadja meg, akkor nem is tud jól czélozni, pedig ha elhibázza a lövést, vége van.

— Hm! Csak eljussak az árokig, akkor aztán szembe nézünk, barátocskám... Ott ritkás az erdő, jól láthatnék... és nem is kellene attól tartanom, hogy megkerülhet a gonosz... ám próbáljuk meg. Annyi bizonyos, hogy könnyü szerrel nem hagyom magam fölfalni.

Megindult, még pedig eszében tartva azt, amit atyjától hallott ilyen esetre. Először lassan ment, aztán hirtelen nagyot futott egy darabon és hirtelen megállva, visszafordult s visszament lépést. Tudta, hogy az éhes fenevad ezt mind utána cselekszi. Nem is csalódott. Minduntalan meg-megpillantotta az éhes állatot, még

pedig egyre közelebb. De már csak egy-két percz kellett és célhoz ér.

Egy nagy szakadék volt ott az erdőben, melyet a tavaszi és őszi vizmosások ástak ki. Ezen kellett keresztül menni. Hid biz ott nem volt, csak egy jó vastag fatörzset vágtak le és vetettek keresztül; azon is át lehetett menni. Ide igyekezett Jack.

Mikor már csak harmincz-negyven lépésnyire volt, hirtelen teljes erejéből futásnak eredt. Tudta, hogy a fenevad is ugyanezt teszi s egyszerre csak a nyakában teremhet. De talán nem éri utól.

Nagyokat szökkent s eljutott a szakadékhoz. Mint a mokus, surrant végig a fatörzshöz, a tulsó végén megállt és most már nyugodtan kiáltá:

— No, most már jöhetsz, barátocskám!

A fenevad nem is hívatta magát sokkalig, mert mikor Jack a fatörzs egyik végén megállt és visszafordult, a másik végén már ott volt az éhes ragadozó. Lelapult és ugrásra készült. (Lásd a képet a 312—313. lapokon.) De Jack is készen volt. Tudta, hogy most életre halálra megy a dolog. Jól láthatta ellenségét, szépen egyenesen szemközt álltak. Vállhoz kapta puskáját, egy szempillantásig czélozott, aztán isten nevében elsütötte.

A puma nagyot szökkent, de nem előre, hanem csak magasra, aztán lezuhant az árokba.

(Folytatása következik)

Találós mese.

Melyik az a négylábu állat, mely ha a fejét vált, mérő eszközzé lesz?

ÉDE

Szi

Vez

Hob

Nap

Men

Len

Hál

MEZEI SÉTA.

ÉDES illat lengi körül
 Arczom, homlokom —
 Szivem tágul, lelkem örül...
 Ki sem mondhatom!

Vezess oda hü kutyácskám,
 Hol füvecske leng,
 Hol fölöttem szárnyalgván
 A pacsirta zeng.

Napsugár!... szivemmel érzem
 Fényed mint ragyog —
 Mert szemem elaszott régen...
 Hisz' én vak vagyok!

Leng az illat a bokorbul,
 Szél játszik velem —
 Hálás lelkem hozzád fordul
 Édes Istenem!

IDŐ APÓ BETEGSÉGE.

— Mese. —

AGY felindulás volt a *Holdban*.
Idő apónak borzasztóan fájt a lába, föl sem tudott kelni karos székéből a tűz mellől. Szegény *Idő* apó! Amellett még a foga is fájt; valamibe nagyon bele talált harapni, attól rándult meg az egyetlenegy foga. Bizony ez borzasztó állapot volt! Sok ezer év óta még soha sem mult el egy nap, hogy *Idő* apó el nem látogatott volna a *Földre*. És most ily tehetetlenül kell a kályha mögött ülnie. Mi legyen a világból idő nélkül? Tönkre mehet! Annyi bizonyos, hogy *Idő* apónak oda van a jó hirt, ha elmarad. Már csak ez a pusztá gondolat is kihozta sodrából a tisztas öreg urat.

— Kedves férjem, szólalt meg végre a felesége; meglásd, még baj lesz abból, ha meg nem szünsz hadonázni. Már vagy hatszor emeltem föl a kaszádat, és nézd: ahol akar legurulni az asztról a homok-órád.

— Hadd guruljon! mordult reá *Idő* apó. Mit én bánom! Pusztuljon a homok-órám is, mikor oda van a jó hirt! Jaj, jaj! Hol is kaptam ezt ez ádáz szaggatást? Sohasem hittem volna, hogy engem ilyesmi érhet, miután már annyi viszontagságon mentem keresztül, anélkül, hogy megéreztem volna. Jaj a fogam, lábam! Milliom adta, hjajh!

Erre azután oly mennydörgés keletkezett, hogy a szomszéd *Venus* csillag lakói azt hitték, már végük van. Oka pedig az volt, hogy *Idő* apónak billió meg trillió gyermeke lábujjhegyen osont atyja után nézni; de midőn a rendesen oly szelid, kedves jó öregget annyira jajgatni hallották, azt hitték, hogy már meghal, és ahányan voltak, mind hangos sirásra, jajszóra fakadtak, amire a *Venus* csillagban ijedtek meg halálosan.

Idő apó látván gyermekei fájdalmát, kissé szégyenkezett, hogy olyan nagyon heves volt és szomoruan csüggeszté le fejét.

De szünet után csak elől kezdé a zsörtölődést a kályha mögött.

Már a *Nap*nak is föl illenék kelni! De mire menjen én nélkülem? Megpukadok mérgemben, ha ez így marad!

— Papa, mondá billió gyermekeinek egyike, hát nem mehetnénk mi helyetted le a Földre?

— Igen, igen! ismétlé a másik trillió; engedj lemenünk, hiszen már régen vágyunk segítségedre lenni.

Idő apó komor arca kissé felvidult, de még mindig kétkedett.

— Ejh, hiszen nincs meg nektek az én hatalmam, hogy egyszerre lehetnétek mindenütt. Nem is tudjátok ti, hogy mint kell hozzá fogni az ilyesmihez!

— De hiszen elegen vagyunk, hogy mindenütt ott lehessünk! Minden ember mellett marad egyikünk és meglásd, ügyesek leszünk; észre sem veszik, hogy nem te vagy velök. A *Nap*nak majd megmondjuk mi, miért nem jöttél el. Azalatt pedig te itthon szépen nyugalomban meggyógyulsz.

— No hát jól van, gyermekeim, mondá rövid meg gondolás után az öreg *Idő* apó. Menjetek! Az Ég és áldásom kísérsen! Ne felejtsetek vezényszavunkat.

Ünnepiesen tárta ki karjait és erős, komor hangjával elvegyült a sok trillió csengő gyermekhang a vezényszóban: »*Tempus fugit! Mulik az idő!*«

Leszállt a *Nap* és a *Föld* valamennyi lakói mély álomba szenderültek. *Idő* apónak a gyermekei haza érkeztek, de busabb csapatot alig lehetett látni. Kevés kivétellel valamenyien bágyadtak és tehetetlenek voltak. *Idő* apó hamiskás szemhunyorítással nézett feléjük:

— Nos? Mi a baj, gyermekeim? Talán nem élveztétek a kirándulást?

A gyermekek fájdalmas »nem«-mel emelték föl fejüket és bágyadtan horgasztották le ismét.

— Hiszen évek óta vágytatok a Földre! (A billió gyermek sóhajtott.) Engem irigyeltetek és sohasem akartátok elhinni, hogy nem mulatság végett megyek én oda le.

Ugy meg voltak szontyolodva, hogy alig bírtak felelni.

Végre megszólalt az egyik:

— Nem hiszem, hogy az emberek veled úgy mernének elbánni, mint mivelünk!

Idő apó hangosan kaczagott.

— No halljuk hát, hogyan bántak el veletek? Kezdjed el te, mondá a mellette legközelebb ülő gyermeknek, egy meghorodott, beesett arczu kis teremtésnek.

Ez kissé fölegyenesedett és bágyadt hangon kezdé:

— Annyira elgyöngültem, hogy alig tudok beszélni. Legborzasztóbb napom volt, melyet valaha megérttem. Csinos kis fiuhoz szegődtem, kinek pajzán mosolygása, eleven pillantása azonnal magához vonzott. Eleinte minden jól ment; úgy éreztem, mintha megkedvelt volna. Kirakta könyveit és dolgozni kezdett. De egyszerre pocza esett ki a tollából. Ebben azután elkezdett rajzolni, mázolni; beténtázta vele az asztalt, a könyveit, a kezeit, még az arczát is, amiben azután a tükör előtt gyönyörködött, az összhangzás kedvéért még a kis öcssét is beténtázta. A munkáról szó sem volt többé, eldobálta a könyveit, ásitozott, nyujtózkodott, a kis öcssével ingerkedett, csipkedte, felfordította játékeit, felmászott a könyves polczra és onnan hajigált le mindenfélét a szegény kis fiú büszke kártya-palotáira. Alig képzeltem, hogy egész napon át lehetne annyi roszt cselekedni, mint a mennyit ez a kis fiu egy óra alatt vitt véghez. Erőmet fogyni éreztem, de ő rám sem ügyelt; azt hittem, nem érek haza élve ma. Midőn

pedig édes miatt, azt az a csúf nyire szitk talan lett elfáradtam

Idő a gatta szeg fogytál, sz majd ha jó kélelesen mi monda gyermekét

— N pig össze Soha élete

— U

— E

azt hittem

kis jószág

— zongor

éles fájda

nem tartv

lamat ért

nem felsik

föházkod

tatta mé

Azt hitte

Végre elj

egészen

nem fájt

mintha

len megir

kékre ver

— I

Idő apó;

te monda

Egy

halk jajg

—

Soha, so

Mihelyt

közelede

jóformán

üstököm

Egész

pedig édes anyja kérdőre vonta lustasága miatt, azt mondta: ő nem tehet róla, hogy az a csúf idő olyan hamar mulik. És menynyire szitkozódott! Milyen durczás, csin-talan lett még azután. Jaj, olyan nagyon elfáradtam!

Idő apó részvevő mosollyal simogatta szegényke fejét. Borzasztóan megfogytál, szegény kis leánykám; de ne félj, majd ha jól kialudtad magad, ismét tökéletesen helyre állsz. — Hát neked, fiam, mi mondani valód van? kérde egy másik gyermekétől.

— Nézz ide, édes atyám; tetőtől talpig össze vagyok törve. Alig bírok járni. Soha életemben így nem bántak én velem!

— Ugyan mi történt? kérde *Idő* apó.

— Egy fiúcskához szegődtem, kiről azt hittem: kedves játszótárs lesz. Ostoba kis jószága! tört ki haragosan a kis idő; — zongorázni kezdett és abban a perczen éles fájdalmat éreztem: mert időmértéket nem tartván, majd a fejemet, majd a vállamat érte. Kegyetlenül elvert, majd nem felsikoltottam. Mennyit sohajtottam, fohászkoztam — hasztalan! Ő csak folytatta mérettől elrugaszkodott ütemeit. Azt hittem, már nem állom tovább. Végre eljött a tanítója. Ez már azután egészen más volt! Mert ha ütött is, az nem fájt egy csöppet sem. Olyan volt, mintha megsimogatna. De a kis ügyetlen megint csak nekem esett és egészen kékre vert.

— No te szegény kis fiam, mondá *Idő* apó; kihevered holnapig. — És most te mondd el, mit tapasztaltál?

Egy harmadik időcskéhez fordult, ki halk jajgatással fogta fejét a két kezével.

— O jaj, a fejem! fakadt ki végre. Soha, soha sem megyek többé a *Földre*. Mihelyt oda értem, hosszú szikár asszony közeledett gyors léptekkel felém. Mielőtt jóformán szemügyre vehettem volna, az üstökömbé kapaszkodott és vitt magával. Egész nap nem eresztett el; mint a

gőzmozdony futtatott keresztül velem minden napi dolgaim. Nem engedett nyugodnom, magát hajszolta s engem is üzött. Mindent fonákul csinált, de azért fenn hordta a fejét és egyre ezt hajtotta: »Üstökénél kell megragadni az időt, ha minden perczét ki akarjuk használni!« Ő jaj fejem, szegény fejem!

Idő apó majd leesett a székről, ugy kaczagott.

— Okos dolog különben, jegyzé meg ezután; de hát az a jó asszony nem értett hozzá. No, sohse bánd! Hadd tegyem a kezemet homlokodra, attól mindjárt jobban leszel. — És neked is olyan rosz volt a dolgod, mint a testvéreidnek? Ezt egy negyedik időcskétől kérdezte.

— Én nem panaszkodhatom, mint a testvéreim, de ki vagyok holtra merülve, volt a válasz. Költővel voltam.

— Nem épen rosz dolog, jegyzé meg az édes apa.

— De bizony rosz dolog volt. Gymnasiumi tanuló, ki a helyett, hogy tanult volna, poetának képzelte magát, verset akart írni az *Idő*höz, ami reám nézve való-ságos kin volt. Borzasztó módon szenvedtem. Leült, a hajába kapott, reám bámult vad tekintettel és fölkiáltott: »Ah Idő!« Nem tudtam, mit feleljek neki s kissé zavartan vártam, mi lesz? De ő már akkor más helyzetbe vetette magát, állát a kezére hajtotta és szomorúan sohajtá: »Oh Idő!« Erre még nehezebb volt mit felelnem, de azt hiszem, ő nem is várt feleletet, mert hat órán keresztül szakadatlanul szavalta. »Kegyetlen Idő! Mulekony Idő! Szomorú Idő! Nehéz Idő! Szép Idő! Csúf Idő! Jőjj Idő! Fuss Idő! Allj Idő!« — Soha ilyen bolondot nem hallottam. Egész áldott nap nem vitte többre a versét, az iskolában pedig nem tudott felelni.

— Ismerem azt a fiut, mondá *Idő* apó; sok van ilyen a világon, kicsiny és nagy, azok a leghaszontalanabb időveszte-

getők. — Hanem nini, egészen bele fakultál, szegény kis gyermekem.

De mi ez?

Gyönyörű gyermek lépett *Idő* apó elé és boldog mosollyal nézte atyja meglepetését.

— Nem ismeresz meg édes atyám?

— Lehetséges-e? Te...te volnál az én gyermekeim egyike? Mi tett téged ilyen ragyogó széppé, ilyen boldoggá?

— Soha boldogabb napot nem éltem!

Trillió fiu és leány testvére, bámulva nézett föl reá.

— Igenis, talán én vagyok köztünk az egyetlen, aki boldog voltam a *Földön*. A legkedvesebb leánykával töltöttem a napot. Mikor reggel fölébresztettem, mosolyogva köszöntött: »Jó reggelt!« Attól a perctől kezdve, hogy megérkeztem, egész az utolsó percig, mikor tőle elbucsuztam: jó és szeretetreméltó volt. Először is — szorgalmasan tanult...

— Ah! mondá *Idő* apó; attól olyan fényesek a szemeid!

— Ezután a testvéreivel játszott; de mily szeliden, türelmesen bánt, mily kedvesen beszélgetett velök!...

— Ez adja arczodnak azt a szelid kifejezést — veté oda ismét *Idő* apó.

— Ezer utat-módot lelt mulattatni őket; előhozta játékaikat és mindent elkövetett, hogy testvérkéit, szüleit és egész környezetét boldoggá tegye. És este, midőn elhagytam, ő maga is oly boldog volt, mint ime most én. Nemde elhiszitek, hogy pompás napot töltöttem a *Földön*?

— Valóban elhiszük, felelt *Idő* apó és billió meghordott gyermeke sohajtva; bár több ilyen gyermek volna a világon! Most pedig menjetek aludni, ti szegény kis legénykék, lánykák, mondá végre *Idő* apó. Szükségetek van a nyugalomra. Megszüntek fájdalmaim és holnap már magam látogathatok el a *Földre*. Mondjátok el még egyszer jelszavunkat!

És a billió fáradt, bágyadt hang zugásán tiszta csengéssel hatott át egyetlenegy, mint mikor egész zenekar zúg s az elégedetlentlenség sötét moráján átcsendül a kis harang:

»*Tempus fugit — Mulik az idő!*«
Jó éjszakát!

(Angolból.)

FORGÓ BÁCSI POSTÁJA.

Körmendy Elvira. Az egyes szavak értelmére helyesen mutatsz oda; de hol van e nevek és szavak közt az összefüggés? Egymás alá vagy mellé sorolva mi a jelentésük? A »*K. L.*« számos e nemű közleménye nyomra vezethetett volna. Gyűjteményedet köszönettel fogadom. — **Árkövy Rikárd.** A te rejtvényeid ezelőtt 10 és 15 évvel jelentek már meg, amiről neked persze nem lehet tudomásod. Megnyugvásodra és dicséretedre válhatik azonban, hogy a könyvnyomás mesterségét s a puskaport is kétszer találták fel. — **Noel.** Egyetlen, s nincs a kitűzött központ köré vonva. Egyes részletei sikerültek s némi önkritikával idővel jobbat fog írni. — **Pápay Cornelia.** Ha fordítás, a szerző nevét köll ismernem. Ha nem az, annál derekabb. Tán képpel közlöm. — **Bartók Mimike.** Csináld meg olyan jól amint tudod, s aztán küldjed be. — **B. I.** Szirmay Szerena részére a kiadó hivatal megküldötte az elmaradt számokat. — **Goldmarck testvérek.** A legtisztább örömök a családi körben fakadnak. Ezt szüleitekkel ti is éreztétek. A Deák-szobor Huszár Adolfi korán elhalt művésznek a munkája. — *Több levélről a jövő számban.*

Jótékonyság.

A víz- és tüzkárvallottak gyámolítására adakoztak: Piukovics Gyözőke 1 frt., Rosenberg Ilona 1 frt., Klein Gizella 3 frt. (egyed adakozók Klein Andorka 50 kr, Zsiga bácsi 1 frt., Klein Gizella 1 frt., Kajári Ilona 50 kr.), Douglas Zsófia 1 frt.

Ez adományok a »*Nemzet*« című napilapban vannak kimutatva.

Az *Ég* áldása legyen a kegyes adakozókon.

Forgó bácsi.

Felelős szerkesztő: **Forgó bácsi.** Kiadó hivatal: Budapest, Ferencziek tere 3-ik sz., Athenaeum épület.

Nyomatja a kiadó tulajdonos: Athenaeum irodalmi és nyomdai r. társulat Budapesten.